

Súd: Okresný súd Pezinok
Spisová značka: 4C/703/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708899679
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Michálek
ECLI: ECLI:SK:OSPK:2016:1708899679.27

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Pezinok, so sídlom v Pezinku, v konaní pred sudcom J. B. R. v právnej veci žalobcu: Y. Q., V. XX.XX.XXXX, P.: B. X/B, P., štátne občianstvo: SR, zastúpený advokátskou kanceláriou Okenica Šula & Co., s. r. o. so sídlom Zámocká 7074/30, 811 01 Bratislava, IČO: 36 866 512 proti žalovanému: R. B. T., T.I..N., T. T.: K. XX, T., S.: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. Petronelou Kaveckou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie: Kolískova 1, Bratislava, o uloženie povinnosti pridelovať žalobcovi prácu a zaplataenie mzdy vo výške 6.877,78 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

rozhodol

Súd návrh zamietla.

Žalovanému sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1] Návrhom na začatie konania doručeným súdu dňa 15.08.2003 sa žalobca domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti pridelovať žalobcovi prácu a zaplataenia mzdy vo výške 6.877,78 eur (207.200,- Sk) s príslušenstvom. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že u žalovaného pracoval na základe pracovnej zmluvy z 19.10.2000 ako vodič, a to prevažne v zahraničí. V pracovnej zmluve mal dohodnutú mzdu vo výške 8.000 Sk brutto, čo v čistom predstavovalo sumu 6.200 Sk. V dôsledku častého pobytu v zahraničí žalobca nevenoval pozornosť skutočnosti, či mu žalovaný riadne vypláca základnú dohodnutú mzdu. Žalobca bol informovaný, že žalovaný zaňho riadne odvádza povinné odvody zo mzdy, avšak neskôr zistil, že čistú mesačnú mzdu vo výške 6.200,- Sk mu od 19.10.2000 mu nebola vyplácaná. Žalobca žil z cestovných náhrad vyplatených v zahraničí a tak uvedená skutočnosť unikla jeho pozornosti. Celkovo si uplatňoval nárok na náhradu mzdy od 19.10.2000 do 31.06.2003 a to za október vo výške 2.600 Sk a za november až jún 2003 po 6.200 Sk. Zároveň v žalobnom návrhu žiadal, aby mu bola pridelovaná práca podľa pracovnej zmluvy.

2] Žalovaný sa k návrhu vyjadril tak, že navrhuje návrh zamietnuť s poukazom, že mzda bola riadne žalobcovi vyplatená.

3] Okresný súd Pezinok rozsudkom XC/XXX/XXXX zo dňa XX. V. XXXX konania v časti uloženia povinnosti pridelovať žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 6671,98 eur s príslušenstvom. Vo zvyšku žalobu zamietol.

4] Prvostupňové rozhodnutie Okresný súd v časti zastavenia konania odôvodnil ustanovením § 96 O.s.p. a vo veci samej tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané a medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca ako pracovník na pozícii šoféra a žalovaný ako zamestnávateľ uzavreli dňa 19.10.2000 pracovnú zmluvu, ktorou založili pracovný pomer na dobu neurčitú so skúšobnou dobou na 3 mesiace. Mzdovým výmerom zo dňa 19.10.2000 bola dohodnutá tarifná mzda vo výške 8.000,- Sk. V pracovnej zmluve bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce Senec, s tým, že podľa vyjadrení

oboch účastníkov žalobca trávil väčšinu času na zahraničných pracovných cestách, za čo mu vznikol nárok na zaplatenie cestovných náhrad, tzv. diét. Sporným medzi účastníkmi bolo, či žalovaný žalobcovi zaplatil okrem cestovných náhrad aj dohodnutú tarifnú mzdu. Zo mzdových listov prvostupňový súd zistil počet odpracovaných dní, odpracovaného času, výšku časovej mzdy, základnej mzdy, náhrady za dovolenku, ostatných náhrad, celkovej mzdy, hrubého príjmu, dane, vymeriavacieho základu, výšku zdravotného, nemocenského, dôchodkového poistenia, príspevkov do fondu zamestnanosti, výšku povinného poistného, nezdaniteľného odpočtu a výšku čistej mzdy (k výplate) za obdobie od októbra 2000 do septembra 2003. Na výplatných listinách bolo podpisom potvrdené prevzatie mzdy za mesiace máj 2001, august 2001 až december 2001 a február 2002 až september 2003. Na dokladoch súvisiacich s vyplatením cestovných náhrad bolo podpísané prevzatie sumy 101.426,- Sk dňa 24.03.2001, sumy 23.008,- Sk dňa 16.12.2000, sumy 24.000,- Sk dňa 17.11.2001, sumy 120.203,- Sk dňa 28.07.2001, sumy 45.370,- Sk dňa 22.12.2001, sumy 60.950,- Sk dňa 23.02.2002, sumy 102.017,- Sk dňa 01.06.2002, sumy 71.036,- Sk dňa 31.08.2002, sumy 96.617,- Sk dňa 01.11.2002, sumy 22.680,- Sk dňa 19.01.2002, sumy 86.560,- Sk dňa 21.12.2002, sumy 83.434,- Sk dňa 22.03.2003, sumy 36.390,- Sk dňa 04.10.2003 a sumy 141.853,- Sk dňa 12.07.2003 a sumy 25.050,- Sk za nevyčerpanú dovolenku dňa 03.11.2002. Pravosť svojho podpisu žalobca na niektorých dokladoch potvrdil a na niektorých ho poprel. Žalovaný vystavil žalobcovi šek na sumu 16.200,- Sk dňa 06.02.2003. V príkazoch na zahraničnú pracovnú cestu boli uvedené dátumy zahraničných pracovných ciest, miesta pobytu, počet dní, výška dennej diéty, diéty spolu, kurz a prepočet na slovenské koruny za mesiace od októbra 2010 do augusta 2003. Vo výdavkových pokladničných dokladoch boli uvedené sumy k úhrade, ktorých účelom boli náhrady za cestovné náklady za obdobie od 16.12.2000 do 12.07.2003. Prvostupňový súd uviedol, že žalobca trval na tom, že žalovaný mu v období do 19.10.2000 do 31.06.2003 nevyplácal mzdu dohodnutú vo výške 8.000 Sk mesačne brutto, keď žalovaný sa bránil, že žalobcovi bola mzda riadne vyplatená, čo žalobca potvrdil podpismi na výplatných listinách.

5] Po právnej stránke svoje rozhodnutie prvostupňový súd zdôvodnil ustanoveniami § 111 ods. 1, § 119 ods. 1, § 120 ods. 1, 3 Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.) v znení účinnom od 1.08.2000 do 31.03.2002, ustanoveniami § 251 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, 5 Zákonníka práce (zákon č. 311/2001 Z.z.) v znení účinnom od 1.04.2002, keď dospel k záveru, že žalobca predložením pracovnej zmluvy a mzdového výmeru preukázal, že mu za obdobie od 19.10.2000 do 30.06.2003 vznikol nárok na zaplatenie mesačnej mzdy, pričom jej výška za jednotlivé mesiace nebola sporná, žalobca si ju dokonca uplatnil v nižšej výške ako ju vypočítal žalovaný v mzdových listoch (č.l. 43 a 44 súdneho spisu).

6] Z výsluchu svedkov a predloženými listinnými dôkazmi podľa názoru súdu nebolo preukázané, že by žalovaný mzdu žalobcovi zaplatil. Skutočnosť, že žalobcovi bola vyplatená mzda nepreukazujú podpísané výplatné listiny (č.l. 53 - 92 súdneho spisu), keďže z výsluchu svedkov súd zistil, že vodiči tieto listiny podpisovali bez toho, že by im obratom proti podpisu bola suma v nich uvedená vyplatená a navyše akékoľvek plnenia im boli vyplácané v cudzej mene a vo výplatných listinách boli sumy uvedené v slovenských korunách. Svedkovia uviedli, že listiny buď nepodpísali alebo ak podpísali, ani nevedeli uviesť, čo podpisom potvrdzovali. Výplatné listiny podpísané žalobcom teda nepreukazujú, že žalobca sumy uvedené v listinách v skutočnosti prevzal. Žalovaný tvrdil, že mzda bola žalobcovi vyplácaná spolu s cestovnými náhradami, avšak táto skutočnosť taktiež nebola preukázaná. Skutočnosť, či mzda bola žalobcovi vyplatená spolu s cestovnými náhradami, by sa dala zistiť určením rozdielu medzi celkovou vyplatenou sumou a súčtom cestovných náhrad, na ktorých vyplatenie mal žalobca nárok. V konaní sa však nepodarilo ustáliť ani celková výška sumy, ktorú žalobca od žalovaného prevzal (keďže časť sumy mu bola vyplatená „z ruky do ruky“ bez potvrdenia), ani výška cestovných náhrad, aká mala byť žalobcovi vyplatená, keďže nebolo preukázané, aké zahraničné cesty za obdobie od 19.10.2000 do 30.06.2003 žalobca vykonal. Príkazy na zahraničnú pracovnú cestu predložené žalovaným súd vyhodnotil ako nedôveryhodné, účelovo vyhotovené pre potreby súdneho konania, čo potvrdzuje aj fakt, že žalovaný predložil príkaz na zahraničnú pracovnú cestu zo dňa 02.10.2000, kedy žalovaný ešte pre žalovaného nepracoval a príkazy boli vystavené aj v období, keď mal žalobca udelený zákaz vstupu do štátov EÚ a prácu vodiča nevykonával. Prvostupňový súd poukázal na tú skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že výška cestovných náhrad (tzv. diét) bola určená paušálne na 500,- DM týždenne, teda 2.000,- DM mesačne a nebola vypočítavaná presne podľa počtu dní strávenej v tej ktorej krajine ako je uvedené vo vyúčtovaniach zahraničných pracovných ciest.

7] Svedkovia, ktorí boli zamestnancami u žalovaného na pozícii vodiči, zhodne uviedli, že výška diét bola dohodnutá paušálne na sumu 500,- DM týždenne, rozdiel bol v tom, že niektorí mali za to, že v tejto sume je zarátaná aj mesačná tarifná mzda a niektorí mali za to, že tarifná mzda im mala byť vyplatená zvlášť. V každom prípade bola preukázaná paušálna nemenná výška diét, preto súd považoval výpoveď svedkyne A. v časti, že výška cestovných náhrad bola vypočítaná podľa toho, v akej krajine sa vodiči

nachádzali za nepravdivú. Taktiež vyúčtovania zahraničných pracovných ciest sa z tohto dôvodu javia ako nedôveryhodné, vyhotovené účelovo pre potreby konania.

8] Prvostupňový súd poukázal na rozporuplnosť vo svedeckých výpovediach, keď svedkyňa A. uviedla, že mzda bola vyplácaná aj v Taliansku, aj na Slovensku poverenými pracovníčkami, ktoré disponovali plnou mocou, čo však bolo vyvrátené výpoveďou svedkyne H., ktorá uviedla, že mzdu dostávali vyplatení šoféri v hotovosti priamo v Taliansku pred skončením svojho cyklu, pracovníčky na Slovensku nemali právomoc a kompetencie k výberom peňazí z účtov, na Slovensku sa len spracovávali písomné podklady k vyplácaniu miezd a cestovných náhrad. Súd poukazuje na rozpory žalovaným predložených listinných dôkazoch, keď v mzdových listoch a v dokladoch o zahraničných pracovných cestách sú uvedené odlišné počty odpracovaných dní žalobcom (za október 2000 je to podľa mzdového listu 9 odpracovaných dní a podľa príkazu na zahraničnú pracovnú cestu je to 12 odpracovaných dní, za september 2001 je to podľa mzdového listu 20 odpracovaných dní a podľa príkazu na zahraničnú pracovnú cestu je to 22 odpracovaných dní, za november 2002 je to podľa mzdového listu 20 odpracovaných dní a podľa príkazu na zahraničnú pracovnú cestu je to 22 odpracovaných dní, za jún 2002 je to podľa mzdového listu 20 odpracovaných dní a podľa príkazu na zahraničnú pracovnú cestu je to 21 odpracovaných dní, za jún 2003 je to podľa mzdového listu 21 odpracovaných dní a podľa príkazu na zahraničnú pracovnú cestu je to 22 odpracovaných dní, za júl 2003 je to podľa mzdového listu 12 odpracovaných dní a podľa príkazu na zahraničnú pracovnú cestu je to 16 odpracovaných dní). Aj z tohto dôvodu súd považoval príkazy na zahraničnú pracovnú cestu za nedôveryhodné listinné dôkazy a preto pri rozhodovaní na ne neprihliadal.

9] S poukazom na uvedené prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, keď preukázal vznik nároku na zaplatenie mzdy, naopak žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo preukázať, že mzdu žalobcovi zaplatil, preto súd posúdil nárok žalobcu ako dôvodný a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.671,98 eur, ktorá tvorí mzdu za obdobie od októbra 2000 do júna 2003. Vo výpočte výšky mzdy žalobca urobil počtársku chybu, keď si omylom uplatnil mzdu za jeden mesiac navyše, preto súd v tejto časti žalobu zamietol.

10] O úrokoch z omeškania prvostupňový súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

11] Proti tomuto rozsudku a to proti výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 6.671,98 eur s príslušenstvom, podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť a návrh zamietnuť, alternatívne žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie rozhodnutie. Poukázal na odôvodnenie rozsudku, kde prvostupňový súd uviedol, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, keď preukázal, že žalobca s ním mal uzavretú pracovnú zmluvu a tak mal nárok na zaplatenie mzdy, naopak žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo preukázať, že mzdu žalobcovi zaplatil. Listinným dokladmi preukázal, že žalobca prevzal sumy peňazí za vykonanú prácu vo výške 970.177 Sk, ktorých súčasťou bola aj mzda. Nemôže teda tvrdiť, že mzdu neprevzal. Musel by preukázať, že na predložených dokladoch nie je jeho podpis. V tomto bolo dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý ho neuniesol a súd nesprávne prenášal dôkazné bremeno na neho. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako súd dospel k sume, ktorú priznal a ani za aké obdobie ju priznal. Z rozsudku nie je zrejmé ako bola vypočítaná mzda žalobcu, nie je možné jej výšku skontrolovať. V odôvodnení rozsudku súd uvádza, že žalobca pracoval u neho na základe pracovnej zmluvy zo dňa 19.10.2000 s dohodnutou mzdou 8.000 Sk. Nie je zrejmý výplatný termín ani dátum skončenia pracovného pomeru. Z rozsudku nie je zrejmé obdobie za aké bola mzda priznaná. V žalobnom návrhu zo dňa 14.08.2003 sa žalobca domáhal pridelovania práce a uvádza, že v čase podania žaloby pracovný pomer nebol ukončený. V tejto časti vzal žalobný návrh späť až následne 28.09.2007. Z týchto, aj vyššie uvedených dôvodov namietal procesné vady rozhodnutia. Nedodržanie ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. keď rozsudok je nepreskúmateľný. K výške úrokov žalovaný uviedol, že tieto v návrhu žalobca nešpecifikoval, preto bol vyzvaný na odstránenie vady plnenia, ktorú urobil až v roku 2006 napriek námietke premlčania prvostupňový súd priznal žalobcovi úroky z omeškania aj za predchádzajúce obdobie vo výške uplatnenej až v roku 2006, resp. námietkou premlčania sa nezaoberal v súvislosti s jednotlivými opakujúcimi sa plneniami a úrokmi z omeškania.

12] V konaní bolo preukázané, že žalobca, ako aj ostatní vodiči vedeli o tom, že súčasťou vyplácaných súm je aj mzda. Poukázal na výpovede svedkov Š. L., O. R., T. P., T. A.. Prvostupňový súd tieto dôkazy nebral do úvahy a vyvodil z nich nesprávny právny záver a pokiaľ mal v účtovníctve nedostatky, nesprávny počet, neznamená to, že mzdu nevyplatil a navyše chyby, ktoré sa v jeho účtovníctve vyskytli neboli v neprospech žalobcu, naopak, vyplatil mu viac ako mal nárok. Z toho dôvodu rozhodnutie prvostupňového súdu na základe vykonaných dôkazov je nesprávne a prvostupňový súd dospel k nesprávnym právny záverom. Pokým prvostupňový súd v odôvodnení uviedol, že nevykonal navrhnuté

znalecké dokazovanie z odboru účtovníctva za účelom zistenia výšky cestovných náhrad patriacich žalobcovi za vykonané zahraničné pracovné cesty, nakoľko v konaní nebolo preukázané aké zahraničné pracovné cesty žalobca vykonal a tak že by nebolo možné určiť výšku cestovných náhrad, tak toto tvrdenie neobstojí, pretože on zahraničné pracovné cesty žalobcu preukázal. Rovnako neobstojí odôvodnenie nevykonanie dôkazu a to výsluchom manželky žalobcu, keď z jej výsluchu by nárok žalobcu uviedol do iných súvislostí, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal.

13] K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že výpočet netto mzdy, na ktorú mal nárok je špecifikovaný vo vyjadrení zo dňa 1.12.2011, z ktorého podania je zrejmé, že žalovaná suma bola zaokrúhlená smerom nadol, čiže v prospech žalovaného. Mzda zamestnanca je splatná pozadu za mesačné obdobie a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v pracovnej zmluve alebo kolektívnej zmluve nedohodlo inak (§ 129 Zákonník práce) zamestnávateľ bol povinný žalobcovi v zmysle § 130 Zákonníku práce vyplácať mzdu v slovenskej mene v pracovnom čase na pracovisku, resp. na žalobcom určený účet v banke alebo v pobočke zahraničnej banky na území SR. Taktiež bolo povinnosťou žalovaného pri vyúčtovaní mzdy pridať žalobcovi písomný doklad s údajmi o zložkách mzdy a vykonaných zrážkach, ktorý by mal mať exaktný zrozumiteľný a čitateľný obsah. Žalovaný žalobcovi dohodnutú mzdu, zákonom stanoveným, ani iným spôsobom nevyplácal vôbec. Vyplácal mu len cestovné náhrady vo výške vypočítanej nie podľa platnej právnej úpravy na území SR, ale vo výške zodpovedajúcej predstave žalovaného ako adekvátnej pre vodiča z východného bloku postkomunistických krajín. Taktiež žalobcovi nevydával pri vyúčtovaní mzdy písomný doklad obsahujúci o vyplatení mzdy údaje v zmysle platnej právnej úpravy. Tvrdenia žalovaného a svedkov o tom, že mzda mala byť vyplácaná vodičom v Taliansku v slovenských korunách vyznieva účelovo. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tieto boli uplatnené návrhom zo dňa 14.08.2003 a špecifikované podaním zo dňa 4.03.2004.

14] Krajský súd v Bratislave uznesením 9Co 240/2013 zo dňa 30.09.2014 prvostupňových rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

15] V odôvodnení poukázal na to, že predmetom konania danej veci je zaplatenie mzdy za vykonanú prácu za obdobie od 19.10.2000 do 30.06.2003 spolu s príslušenstvom, keď medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca ako zamestnanec na pozícii šoféra a žalovaný ako zamestnávateľ uzavreli dňa 19.10.2000 pracovnú zmluvu, ktorou založili pracovný pomer na dobu neurčitú so skúšobnou dobou v dĺžke 3 mesiace. Mzdovým výmerom zo dňa 19.10.2000 bola dohodnutá tarifná mzda vo výške 8.000 Sk. V pracovnej zmluve bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce Senec, s tým, že podľa vyjadrení oboch účastníkov žalobca trávil väčšinu času na zahraničných pracovných cestách, za čo mu vznikol nárok na zaplatenie cestovných náhrad, tzv. diét. Sporným medzi účastníkmi bolo, či žalovaný žalobcovi zaplatil okrem cestovných náhrad aj dohodnutú tarifnú mzdu.

16] Podľa § 111 ods. 1, 2 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. platného a účinného do 31.3.2002 zamestnancom prísluša za vykonanú prácu mzda. Mzdou sa rozumie tarifná mzda (základná mzda, mzdová tarifa), mzdové príplatky a ostatné mzdové zložky ustanovené v mzdových predpisoch, prípadne v kolektívnych zmluvách.

17] Podľa § 119 ods. 1 citovaného Zákonníka práce mzda a náhrada mzdy je splatná pozadu za mesačné obdobie, pokiaľ v podnikovej kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nebolo dohodnuté iné obdobie, a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje. V podnikovej kolektívnej zmluve alebo pracovnej zmluve možno tiež dohodnúť, že sa niektoré zložky mzdy s výnimkou zaručenej mzdy vyplatia v neskoršom výplatnom termíne, najneskôr však v dobe troch mesiacov po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytujú. Mzda a náhrada mzdy sa vypláca vo výplatných termínoch určených podľa zásad ustanovených vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky vydanou po dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

18] Podľa § 120 ods. 1, 3 citovaného Zákonníka práce mzda a náhrada mzdy sa vypláca zamestnancovi v peniazoch. V inom druhu plnenia sa poskytuje len vo výnimočných prípadoch ustanovených mzdovými predpismi. Pri mesačnom vyúčtovaní mzdy (náhrady mzdy) je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi písomný doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách mzdy (náhrady mzdy) a o vykonaných zrážkach. Na žiadosť zamestnanca predloží mu zamestnávateľ na nahliadnutie doklady, na základe ktorých bola mzda (náhrada mzdy) vypočítaná.

19] Podľa § 118 ods. 1 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. platného a účinného od 1.4.2002 do 31.12.2003 zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu.

20] Podľa § 129 ods. 1 citovaného Zákonníka práce mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak.

21] Podľa § 130 ods. 5 citovaného Zákonníka práce pri vyúčtovaní mzdy je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi písomný doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách mzdy a o vykonaných zrážkach a o celkovej cene práce. Údaj o celkovej cene práce tvorí súčet mzdy a úhrady poistného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie a príspevku na poistenie v nezamestnanosti platených zamestnávateľom. Na žiadosť zamestnanca mu zamestnávateľ predloží na nahliadnutie doklady, na ktorých základe bola mzda vypočítaná.

22] Odvolací súd má zato, že prvostupňový súd vec správne právne posúdil s poukazom na vyššie citované ustanovenia Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. platného a účinného do 31.3.2002 ako aj Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. platného a účinného od 1.4.2002 s poukazom na ustanovenie § 251 ods. 1 avšak súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

23] Odvolací súd má na rozdiel od súdu prvého stupňa zato, že svedecké výpovede nevyplatenie mzdy žalobcovi priamo nepreukázali, a tieto svedecké výpovede ani neboli správne vyhodnotené v súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi. Vypočutý svedkovia v konaní I. H., E. R., T. A. potvrdili, tvrdenia žalovaného, že vodičom bola vyplácaná mzda aj cestovné náhrady aj keď tvrdili rozdielne, že mzda bola vyplácaná spolu s cestovnými náhradami. Ďalší svedkovia, ktorí boli u žalovaného zamestnaní ako vodiči O. R., Š. L., J. V., P. Y., T. P. nevyplatenie mzdy žalobcovi priamo nepotvrdili, keď nevyplatenie mzdy ale len sebe potvrdil svedok Y.. T. R. okrem iného uviedol, že vždy podpisoval prevzatie peňazí, avšak tieto boli vždy prepočítané na slovenské koruny, pretože firma mala sídlo na Slovensku. Potvrdil, že potvrdenie, ktoré podpisoval po prijatí odmeny vyzeralo ako potvrdenie, ktoré do spisu založil žalovaný (č.l. 90a), tieto doklady nepodpisoval každý mesiac, podpisoval ho niekedy aj po dvoch mesiacoch alebo dlhšom období. Podpisoval ešte jeden hárok, kde na jednom liste boli podpísaní zamestnanci, pričom sa nevedel presne vyjadriť, čo podpisom potvrdzoval. Tento hárok podpisoval každý mesiac. Ďalej podpisoval doklady o prevzatí sumy v slovenských korunách, pričom súčasne preberal mzdu i diéty. Svedok Velický uviedol, že podpisoval potvrdenie prepočítané na slovenské koruny, ktoré obsahovalo aj základnú mzdu a ostatnú dohodnutú odmenu, pričom potvrdil, že doklad vyzeral ako doklad (č.l. 98). Musel podpisovať aj doklad o prevzatí slovenských korún a to konkrétne základnej mzdy, ktorá bola uvedená na hromadnom doklade (výplatná listina č.l. 73). Nemal vedomosť o tom, že by sa niekto sťažoval, že nemal vyplatenú mzdu, nevedel o tom, že by niekto reklamoval mzdu alebo diéty. Svedok V. okrem iného uviedol, že výplatné listiny podpísal dva alebo trikrát, ale určite nepodpisoval listiny, kde boli uvedené sumy okolo 6.000,- Sk až 6.500,- Sk. Podpisoval len také listiny, na ktorých bolo cez 30.000,- Sk napríklad za dvojtýždňový cyklus, jednalo sa o potvrdenky pri preberaní odmeny za turnusy vyplatené v hotovosti vo valútach na potvrdenkách prepočítané do slovenských korún. Spôsob výplaty mzdy chápal tak, že v materskej krajine je dohodnutá mzda nízka - základná, hodinová a za prácu v zahraničí sa vyplácajú diéty, v tomto prípade suma 500,- DM, ktorá mala predstavovať náhradu za stravu. Za trvania pracovného pomeru svedok žiadne výplatné pásky nedostal, ani nevidel mzdový list, okrem potvrdení o prevzatí konkrétnej sumy na konkrétne meno po skončení turnusu. Svedok Plávala uviedol, že u žalovaného pracoval už dávno, viac ako pol roka, žalovaný mu neplatil mzdu, platil mu iba diéty. V Senci mali kanceláriu, kde od nich zamestnankyňa chcela, aby podpísali výplatné pásky, ktoré svedok nepodpísal, nakoľko mu žiadna mzda nebola vyplatená. Vodiči boli vyplácaní tak, že približne po troch týždňoch od účtovníka v Taliansku dostali vyplatené diéty a na otázku, kedy im bude vyplatená mzda mu talian povedal, že mu bude vyplatená na Slovensku, ale na Slovensku od nich chceli podpísať výplatné pásky bez toho, aby im dali mzdu, pričom mzda mala byť okolo 8.000, Sk, keď mal vedomosť, že asi polovica ľudí výplatné pásky podpísala, svedok im hovoril, že idú sami proti sebe. Svedok Bota uviedol, že na skutočnosť, čo bolo zahrnuté v sumách, ktoré poberal od zamestnávateľa si nespomínal, mali dohodnutú nejakú sumu za odpracované týždne, ale na konkrétne zložky mzdy si už nespomínal. Na skutočnosť, v akých termínoch, na akom mieste a akou formou boli svedkovi vyplácané cestovné náhrady, si svedok nespomínal, preňho to boli veľké peniaze, bol mladý chlapec, chcel šoférovať, takéto veci vôbec neriešil.

24] S poukazom na vyššie uvedené a dôkazy založené žalovaným odvolací súd poukázal na to, že došlo k presunu dôkazného bremena zo žalovaného na žalobcu a ak žalobca tvrdil negatívnu skutočnosť, ktorá nemôže byť predmetom dokazovania (tzv. negatívna dôkazná teória) bolo jeho dôkaznou povinnosťou aj vzhľadom na predloženie vyššie uvedených listinných dôkazov zo strany žalovaného a ako aj svedeckých výpovedí, z ktorých neboli zistené správne skutkové zistenia, aby žalobca inými hodnovernými dôkazmi preukázal, že mu mzda vyplatená nebola, že listinné pásky, potvrdenia nepodpísal a podobne. Odvolací súd v tomto smere len dodáva, že predmetom dokazovania môžu byť tvrdenia o pozitívnych skutočnostiach, ktoré potvrdzujú opak, teda potvrdzujú existenciu negatívnej skutočnosti. V prípade tvrdenia o tom, že niekto zmluvu nepodpísal môže byť dôkazom

preukazujúcim nepodpísanie výplatnej listiny dôkaz o tom, že táto osoba sa nachádzala v čase podpisu na inom mieste, čo podpis danou osobou vylučuje, resp. znalecké dokazovania na pravosť podpisu.

25] Uložil prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie (dôkazná povinnosť je v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. na žalobcovi, keď za daného stavu je on v dôkaznej núdzi), výsledky vykonaného dokazovania náležite zhodnotiť / 132 O.s.p. / a opätovne vo veci rozhodnúť, keď v rozhodnutí nesmú absentovať dôvody rozhodnutia, rozhodnutie musí byť presvedčivé a preskúmateľné a musí mať všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

26] Súd vo veci doplnil dokazovanie výsluchom Z. R., ktorý v časti rozhodného obdobia pre vyplatenie mzdy a to v období od 28.08.2001 do 9.08.2004 vykonával funkciu konateľa obchodnej spoločnosti R. B. T., T.I..N.. (Y. B. R. B.I. T., T.I..N..) ďalej iba slovenská prepravná spoločnosť a zároveň vykonával funkciu konateľa i v obchodnej spoločnosti R. B. T.I..K.. (ďalej iba talianska prepravná spoločnosť), opätovne vypočul žalobcu. Oboznámil sa s písomnými vyjadreniami žalovaného, ktoré boli doručené žalovaným na výzvu súdu a to zo dňa 29.10.2015, ktoré bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 18.02.2016.

27] Žalobca vo svojej výpovedi zo dňa 28.06.2016 uviedol, že okrem dohodnutej mzdy v pracovnej zmluve vo výške 8.000 Sk sa v Taliansku dohodol, že bude dostávať sumu 500,- DM za týždeň pobytu. Ďalej uviedol, že výlučne vykonával prácu vodiča na nákladných autách, ktoré mali talianske alebo belgické poznávacie značky, pričom prepravné doklady boli talianske a pokyny pre jazdy dostávali od talianskych disponentov, konkrétne od pani T. A.. Na otázku súdu uviedol, že počas svojej práce v rozhodnom období nikdy neriadil nákladné motorové vozidlo so slovenskými štátnymi poznávacími značkami.

28] Svedok Z. R. vo svojej výpovedi zo dňa 28.06.2016 uviedol, že najskôr mal založenú taliansku prepravnú spoločnosť a neskôr založil takúto prepravnú spoločnosť i na Slovensku, kde spoločníkom tejto spoločnosti bola talianska prepravná spoločnosť. Pred nedostatok pracovných príležitostí na Slovensku slovenský vodiči pracovali aj na nákladných vozidlách talianskej spoločnosti, v tomto prípade potrebovali i povolenie na takúto prácu.

29] Ďalej žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 29.10.2015 uviedol, že pani T. A. bola zamestnancom R. B. T.I..K.. talianskej prepravnej spoločnosti so sídlom lokalita Y. XXX, A. XXX A. XXXXX, S.: XXXXXXXXXXXX. V prepravách, na ktoré žalovaný v konaní poukázal dokladmi vystupoval ako dopravca talianska prepravná spoločnosť R. B. T.I..K.. ktorá prijímala aj cenu za prepravu. Uvedená obchodná spoločnosť rozhodovala i o tom, aký tovar sa bude prepravovať a kam sa bude tento tovar prepravovať.

30] Vzhľadom na doplnené dokazovanie súd opätovne v súlade s § 191 ods. 1 CSP všetky dôkazy opätovne vyhodnotil podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo za konania vyšlo najavo.

31] Súd vyhodnocoval dokazovanie vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam uvádzaným žalobcom v žalobnom návrhu. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobný nárok je vymedzený žalobným petitom a skutkovým odôvodnením žaloby. Posudzovanie skutkových okolností podľa určitej právnej normy je povinnosťou súdu (i iura novit curia), ktorý skúma, či platné právo umožňuje, aby na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu, mohlo byť nároku ním uplatňovanému vyhovené. Právne posúdenie skutkových okolností je výlučným oprávnením súdu. V zmysle uvedeného žalobca vymedzením skutkových okolností vymedzuje predmet konania po skutkovej stránke. Takto vymedzeným predmetom konania je súd viazaný.

32] V danom prípade predmetom konania je návrh žalobcu na vyplatenie mzdy za obdobie od 19.10.2000 do 31.06.2003 a to za obdobie 10/2000 vo výške 2.600 Sk a 11/2000 - 6/2003 vo výške 6.200 Sk a to za prácu vodiča, ktorú žalobca pre žalovaného vykonával na základe pracovnej zmluvy zo dňa 19.10.2000.

33] Pre úspešnosť žalobcom tvrdeného nároku bolo jeho povinnosťou preukázať, že vykonával prácu vodiča pre žalovaného, to znamená pre slovenskú prepravnú spoločnosť, v ktorej bol v pracovnoprávnom vzťahu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 19.10.2000.

34] V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v konaní ako žalovaný vystupuje slovenská prepravná spoločnosť R. B. T., T.I..N.. pôvodne R. B. T., T.I..N.. Zakladateľom tejto obchodnej spoločnosti bol Z. R., bytom L. I. XX, B., ktorý bol jediným spoločníkom od 12.10.2000 do 27.08.2001. Od 27.08.2001 bola jediným spoločníkom tejto slovenskej prepravnej spoločnosti talianska prepravná spoločnosť R. B. T.I..K.. sídliaca na rovnakej adrese ako pôvodný zakladateľ Z. R..

35] V konaní mal teda súd za preukázané, že existujú dve samostatné právnické osoby a to slovenská prepravná spoločnosť R. B. T., T.I..N.. a talianska prepravná spoločnosť R. B. T.I..K.. Skutočnosť, že spoločníkom slovenskej prepravnej spoločnosti je talianska prepravná spoločnosť nemá vplyv na to, že sa jedná o dve samostatné právnické osoby, ktoré samostatne vystupujú v právnych vzťahoch a to i v pracovnoprávnych vzťahoch.

36] Z vykonaného dokazovania vo vzťahu k žalobnému nároku žalobcu súd ustálil nasledovné skutkové závery.

37] Žalovaný vykonával prácu vodiča výlučne na vozidlách registrovaných v Belgicku, resp. v Taliansku. Toto vyplývalo z jeho výpovede a toto pripúšťal i samotný Z. R., ktorý rovnako vypovedal, že v prípade nedostatku pracovných príležitostí slovenskej prepravnej spoločnosti vodiči boli využívaní i na prepravu v Taliansku pre taliansku prepravnú spoločnosť, keď v tomto prípade jazdili na motorových vozidlách registrovaných v Taliansku. Ďalej uviedol, že pre tento prípad vodiči potrebovali i pracovné povolenie. Ďalej mal súd za preukázané, že pracovné úlohy žalobca dostával od talianskych disponentov, konkrétne pani T. A.. Súd mal za preukázané z vyjadrenia zo dňa 29.10.2015, že T. A. je pracovníčkou talianskej prepravnej spoločnosti. Ďalej mal súd za preukázané, že žalobca vykonával prácu vodiča na nákladných vozidlách, ktoré prepravovali tovar na podklade talianskych prepravných dokladov. V danom prípade sa jednalo o prácu pre taliansku prepravnú spoločnosť, ktorá i fakturovala zákazníkom cenu za prepravu. Túto skutočnosť mal súd za preukázanú z písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 29.10.2015.

38] Z výsluchu žalobcu mal ďalej súd za preukázané, že za túto prácu pre taliansku prepravnú spoločnosť mali dohodnutú odmenu - diéty vo výške 500,- DM týždenne (2000,- mesačne). Túto skutočnosť potvrdzovali i ostatní vodiči - svedkovia J. V., Š. L., O. R., E. R.. Ďalej mal súd za preukázané, že táto odmena bola im vyplácaná v sídle talianskej prepravnej spoločnosti talianskym účtovníkom. Túto skutočnosť mal súd za preukázanú napríklad z výpovede svedka O. R., Š. L., ktorí v tejto súvislosti vypovedali, že k vyplácaniu odmeny za jazdy v zahraničí dochádzalo tak, že sa dostavili k účtovníkovi R., ktorý im vyplácal odmeny v hotovosti, pričom podpisovali doklad o prevzatí spravidla sa jednalo o výplatu v západonemeckých markách.

39] Z takto vykonaného dokazovania mal súd teda za preukázané, že žalobca vstúpil do pracovnoprávneho vzťahu s obchodnou spoločnosťou R. B. T., T.I.N. na základe pracovnej zmluvy zo dňa 19.10.2000, pre ktorú sa zaviazal vykonávať prácu vodiča s miestom výkonu práce Senec. V skutočnosti však pracoval pre taliansku prepravnú spoločnosť R. B. T.I.K.. Z vykonaného dokazovania nemal za preukázané, že by pre slovenskú prepravnú spoločnosť jazdil na nákladných motorových vozidlách registrovaných na Slovensku. Toto sám vo svojej výpovedi vylúčil.

40] Právne posúdenie veci

41] Čo sa týka mzdového nároku za obdobie od 19.10.2000 do 1.04.2002 tento súd posúdil podľa zákonníka práce platného a účinného v uvedenom čase, teda zákona č. 65/1965 a uplatnený mzdový nárok žalobcu za obdobie od 1.04.2002 do 30.06.2003 súd posúdil podľa zákonníka práce účinného v tomto čase, t.j. zákona č. 311/2001 Z.z.

42] Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 65/1965 zamestnávateľmi sa na účely tohto zákonníka rozumejú právnické osoby alebo fyzické osoby, ktoré zamestnávajú fyzické osoby v pracovnoprávných vzťahoch a ak to ustanovuje zákon, aj v obdobných pracovných vzťahoch.

43] Podľa § 8 ods. 2 citovaného zákona, zamestnávateľa vystupujú v pracovnoprávných vzťahoch vo svojom mene a majú zodpovednosť vyplývajúcu z týchto vzťahov. To isté platí o organizačných jednotkách zamestnávateľov, ak to ustanovujú osobitné predpisy, prípadne stanovby združenia občanov podľa osobitného zákona; ak však účastníkom pracovnoprávneho vzťahu je zamestnávateľ, nemôže ním byť súčasne jej organizačná jednotka a naopak.

44] Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona, zamestnancom je fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa prácu podľa jeho pokynov za mzdu alebo za odmenu.

45] Podľa § 38 ods. 1 citovaného zákona, zamestnávateľ môže vyslať zamestnanca na dobu nevyhnutnej potreby na pracovnú cestu. Zamestnanec na pracovnej ceste vykonáva prácu podľa pokynov vedúceho zamestnanca, ktorý ho na pracovnú cestu vyslal.

46] Podľa § 38 ods. 2 citovaného zákona, ak zamestnávateľ vysiela zamestnanca na pracovnú cestu na plnenie svojich úloh do inej organizačnej jednotky (k inému zamestnávateľovi) môže poveriť iného vedúceho zamestnanca (iného zamestnávateľa), aby zamestnancovi dával pokyny pre prácu, prípadne aby jeho prácu organizoval, riadil a kontroloval (§9 ods. 3 a § 10 ods. 2); v poverení treba vymedziť jeho rozsah. S poverením podľa predchádzajúcej vety musí byť zamestnanec oboznámený. Vedúci zamestnanci iného zamestnávateľa však nemôžu voči zamestnancovi robiť v mene vysielajúceho zamestnanca právne úkony.

47] Podľa § 38 ods. 4 citovaného zákona v záujme spoločensky účelnej spolupráce zamestnávateľov môže zamestnávateľ u ktorého je zamestnanec v pracovnom pomere dojednať s ním v písomnej dohode, že ho dočasne prideliť na výkon práce u iného zamestnávateľa. V dohode sa musí uviesť názov zamestnávateľa, ku ktorému sa zamestnanec pridružuje, deň, keď dočasné pridelenie vznikne, druh a

miesto výkonu práce a doba, na ktorú sa dočasné pridelenie dojednáva. Vláda SR ustanoví nariadením bližšie podmienky dočasného pridelenia zamestnanca.

48] Podľa § 111 ods. 1 citovaného zákona, zamestnancom prislúcha za vykonanú prácu mzda.

49] Podľa § 250 ods. 1 Zákonníka práce, ak sa čas zamestnávateľa prevádza k inému zamestnávateľovi, prechádzajú práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov voči zamestnancom v tejto časti zamestnávateľa na preberajúceho zamestnávateľa.

50] Podľa § 251b ods. 1 citovaného zákona, ak zamestnávateľ - prenajímateľ dá do nájmu časť zamestnávateľa inému zamestnávateľovi, prechádzajú práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov voči zamestnancom v tejto časti na zamestnávateľa - nájomcu.

51] Podľa § 251b ods. 2 citovaného zákona, ak po odstúpení od zmluvy o nájme časti zamestnávateľa nedôjde k prechodu práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov na ďalšieho nadobúdateľa, uspokojenie nároku z pracovnoprávných vzťahov zabezpečuje zamestnávateľ - prenajímateľ uvedený v odseku 1.

52] Podľa § 251 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.04.2002 ak nie je ďalej ustanovené inak. Nároky, ktoré z nich vznikli a právne úkony urobené pre 1.04.2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov.

53] Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, zamestnávateľ je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá zamestnáva aspoň 1 fyzickú osobu v pracovnoprávnom vzťahu, ak to ustanovuje osobitný predpis aj v obdobných pracovnoprávných vzťahoch.

54] Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona, zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovnoprávných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa závislú prácu podľa jeho pokynu za mzdu alebo za odmenu.

55] Podľa § 28 ods. 1 citovaného zákona, ak sa prevádza zamestnávateľ, alebo časť zamestnávateľa alebo ak sa prevádza úloha alebo činnosť zamestnávateľa alebo ich časť k inému zamestnávateľovi, prechádzajú práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov voči prevedeným zamestnancom na preberajúceho zamestnávateľa.

56] Podľa § 57 citovaného zákona, zamestnávateľ môže zamestnanca vyslať na pracovnú cestu obce pravidelného pracoviska alebo bydliska zamestnanca na nevyhnutne potrebné obdobie len s jeho súhlasom. To neplatí, ak vyslanie na pracovnú cestu vyplýva priamo z povahy dohodnutého druhu práce alebo miesta výkonu práce, alebo ako možnosť vyslania na pracovnú cestu je dohodnutá v pracovnej zmluve. Na pracovnej ceste zamestnanec vykonáva prácu podľa pokynov vedúceho zamestnanca, ktorý ho na pracovnú cestu vyslal.

57] Podľa § 58 ods. 1 citovaného zákona, zamestnávateľ môže zamestnancom písomne dohodnúť, že ho dočasne prideliť na výkon práce k inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe. Po dohode musí byť uvedený názov právnickej osoby alebo meno a priezvisko fyzickej osoby, ku ktorej sa zamestnanec prideliť, deň, keď dočasné pridelenie vznikne, druh práce, miesto výkonu práce, mzda a obdobie, na ktoré sa dočasné pridelenie dohodlo.

58] Podľa § 58 ods. 3 Zákonníka práce, počas dočasného pridelenia poskytuje zamestnancovi mzdu alebo aj cestovné náhrady zamestnávateľ, ktorý zamestnanca dočasne prideliť.

59] Podľa § 118 ods. 1, zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu.

60] V zmysle § 11 zákona č. 65/1965 Z.z. ale i § 11 zákona č. 311/2001 Z.z. je základnou povinnosťou zamestnanca vykonávať prácu pre zamestnávateľa na základe jeho pokynov za mzdu alebo za odmenu. V zmysle citovaného ustanovenia bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že vykonával prácu pre žalovaného, v danom prípade, že vykonával pre žalovaného prácu vodiča a v tejto súvislosti sa riadil pokynmi žalovaného. Za danej situácie by vznikol žalobcovi nárok na mzdu a to v súlade s § 111 zákonníku práce účinnom do 1.04.2002, resp. s § 118 zákonníku práce účinnom od 1.04.2002. Citované ustanovenia treba vykladať tak, že zamestnancom prislúcha za vykonanú prácu mzda, ale prácu, za ktorú im vznikne nárok na mzdu musia vykonávať pre zamestnávateľa, ktorý je v spore o vyplatenie mzdy pasívne legitimovaným.

61] Z vykonaného dokazovania súd nemal za preukázané, že by žalobca vykonával prácu vodiča pre slovenskú prepravnú spoločnosť - žalovaného. Naopak, z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca vykonával prácu vodiča pre taliansku prepravnú spoločnosť, za čo mal dohodnutú i odmenu a to vo výške 2000,- DM za mesiac, resp. 500,- DM za týždeň. Túto skutočnosť mal súd za preukázanú zo samotného výsluchu žalobcu, ktorý síce poukazoval na to, že v danom prípade sa malo jednať o tzv. diéty, avšak bolo zrejmé, že tieto tzv. diéty si dohadoval s pracovníkmi talianskej prepravnej spoločnosti. Túto skutočnosť potvrdili i svedkovia O. R., Š. L., J. V., E. R..

62] V kontexte týchto výpovedí súd vyhodnotil výpoveď svedkyne A., že v danom prípade sa malo jednať o diéty za účelovú, rovnako súd vyhodnotil i tzv. cestovné príkazy, ktoré vystavovala slovenská

prepravná spoločnosť za účelové, keď v danom prípade z kontextu všetkých dôkazov, ktoré zo spisu vyplývajú je zrejmé, že slovenská prepravná spoločnosť uzatvárala iba pracovné zmluvy s vodičmi, ktoré reálne minimálne vo vzťahu k žalobcovi využívala pre potreby talianskej prepravnej spoločnosti. Súd sa bližšie nezaoberal otázkou, či žalobcovi v danom prípade vznikol pracovnoprávny vzťah v Taliansku s talianskou prepravnou spoločnosťou, lebo takéto zisťovanie by bolo nad rámec jeho žalobného nároku. Skutočnosť, že vznikol žalobcovi i pracovnoprávny vzťah s talianskou prepravnou spoločnosťou svedčí i skutočnosť, že mu boli vydané tzv. pracovné povolenia, čo vyplývalo z výpovede svedka Z. R., ale i zo samotnej výpovede žalobcu, ktorý potvrdil, že mu bolo vydané belgické pracovné povolenie. Pokiaľ by bol pracoval ako vodič pre slovenskú firmu na nákladných motorových vozidlách registrovaných v slovenskej prepravnej spoločnosti, takéto povolenia by nepotreboval. Skutočnosť, že pracoval pre taliansku prepravnú spoločnosť na základe nedostatočných povolení svedčí i tá skutočnosť, že bol pokutovaný a následne i vyhostený z krajín Európskej únie v súvislosti s výkonom tejto činnosti, čo mal súd za preukázané z výpovede žalobcu.

63] Súd sa ďalej zaoberal otázkou, či v danom prípade sa nemohlo jednať o pracovnú cestu, nakoľko účastníci zhodne udávali, že sa jednalo o pracovnú cestu, resp. v tejto súvislosti boli zo strany žalovaného založené i doklady tzv. cestovné príkazy. V danom prípade súd nemal za preukázané, že by sa mohlo jednať o pracovnú cestu v zmysle § 38 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. nakoľko na konkrétne prepravné cesty ako vodiča nákladného vozidla nevysielal žalobcu vedúci zamestnanec slovenskej prepravnej spoločnosti, ale na tieto cesty vysielal žalobcu zamestnanec talianskej prepravnej spoločnosti a pracovné cesty boli vykonávané pre taliansku prepravnú spoločnosť a na základe talianskych prepravných dokladov, čo bolo i samotnému žalobcovi nesporne zrejmé.

64] V danom prípade sa nemohlo jednať ani o pracovnú cestu v zmysle § 38 ods. 2 citovaného zákona, nakoľko žalobca pri týchto pracovných cestách neplnil úlohy slovenskej prepravnej spoločnosti, ale plnil úlohy talianskej prepravnej spoločnosti.

65] V konaní nemal ani za preukázané, že by mohlo ísť o pracovnú cestu, resp. o dočasné pridelenie na výkon práce pre iného zamestnávateľa v zmysle § 38 ods. 4 zákonníka práce, nakoľko nebola založená o tomto písomná dohoda medzi slovenskou prepravnou spoločnosťou a žalobcom v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 zákonníka práce.

66] Na č.l. 255 spisu sa nachádza dohoda uzavretá medzi slovenskou prepravnou spoločnosťou a talianskou prepravnou spoločnosťou dňa 31.01.2001 o oddelení časti obchodnej spoločnosti a pripojení tejto časti obchodnej spoločnosti k materskej spoločnosti talianskej prepravnej spoločnosti vo vzťahu k vodičovi Y. Q. - žalobcovi, ktorú by bolo možné posúdiť v zmysle ustanovenia § 250 ods. 1 zákonníka práce. Súd sa však bližšie nezaoberal platnosťou tejto dohody a to vzhľadom na tú skutočnosť, že pokiaľ by k takémuto oddeleniu pre rok 2001 skutočne došlo, tak potom by to bol iba jeden z ďalších dôvodov na zamietnutie mzdového nároku žalobcu voči žalovanému, nakoľko v zmysle ustanovenia § 250 ods. 2 zákonníka práce citovaného zákona by pracovnoprávne vzťahy vrátane povinnosti prideľovať prácu a povinnosti platiť mzdu za vykonanú prácu prešla na taliansku prepravnú spoločnosť a návrh žalobcu by bolo potrebné zamietnuť. V prípade neplatnosti takejto dohody však by nedošlo k zmene právneho posúdenia žalobcu vo vzťahu k vyplateniu mzdy, nakoľko táto dohoda svedčí naopak o skutočnosti, že žalobca reálne vykonával prácu pre taliansku prepravnú spoločnosť, či na základe riadnej pracovnej zmluvy je pre posúdenie žalobného nároku žalobcu vo vzťahu k slovenskej prepravnej spoločnosti právne bezvýznamné. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobcovi bolo v talianskou prepravnou spoločnosťou vyplácaná odmena vo výške 500,- DM za týždeň výkonu práce.

67] Súd nemal ani za preukázané, že by žalobca mohol svoj mzdový nárok vo vzťahu k žalovanému odvodiť od ustanovenia § 251b ods. 1, 2 zákonníka práce č. 65/1965 Z.z. a to z toho dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že medzi talianskou prepravnou firmou a slovenskou prepravnou firmou došlo k uzavretiu dohody o nájme časti zamestnávateľa, teda nemohlo dôjsť ani k odstúpeniu v zmysle ustanovenia § 251b ods. 2. Koniec koncov žalobca si nárok v zmysle § 251b ods. 2 ani neuplatňuje, nakoľko žalobca si uplatňuje nárok mzdový vo vzťahu k slovenskej prepravnej spoločnosti a to v súvislosti, ktorý odvodzuje od výkonu práce pre slovenskú prepravnú spoločnosť. Ustanovenie § 251b ods. 2 by si eventuálne mohol uplatniť mzdový nárok, keby mu vznikol z výkonu práce pre nájomcu, teda iného zamestnávateľa v akom je pracovnoprávnom vzťahu. Takýto nárok si žalobca neuplatňuje. V zmysle ustanovenia § 251b ods. 2 zákonníka práce je zabezpečený iba nárok, ktorý reálne z pracovnoprávneho vzťahu vznikol. V danom prípade si žalobca uplatňuje mzdový nárok za prácu vykonanú pre slovenskú prepravnú spoločnosť, ktorý podľa názoru súdu nevznikol.

68] Ani po vstupe do platnosti nového zákonníka práce po 1.04.2002 konanie žalobcu nemožno klasifikovať ako pracovnú cestu, nakoľko uvedené pracovné cesty, z ktorých vyvodzuje žalobca svoj nárok nevykonával na základe pokynov slovenskej prepravnej spoločnosti, ale na základe pokynov

talianskej prepravnej spoločnosti. V konaní nebolo preukázané, že by v danom prípade došlo k dočasnému prideleniu v zmysle ustanovenia § 58 zákonníka práce, nakoľko v tomto smere nebola založená do spisu písomná dohoda v zmysle § 58 ods. 1 citovaného zákona.

69] Na základe uvedenej skutočnosti, keď súd z vyššie uvedených dôvodov nemal za preukázané, že žalobca ako zamestnanec pre žalovaného ako zamestnávateľa vykonával prácu vodiča nákladného motorového vozidla a preto mu ako zamestnancovi od žalovaného, ktorého označil ako zamestnávateľa neprináleží mzda.

70] Súd záverom poukazuje, že v danom prípade nie je dotknutý jeho nárok na eventúálnu náhradu mzdy za predpokladu, že žalovaný mu neprideloval prácu v zmysle pracovnej zmluvy, avšak v danom prípade by sa jednalo o iný žalobný nárok na základe iných skutkových okolností ako to vymedzil žalobca vo svojom návrhu a eventuálne posudzovanie takéhoto nároku by bolo mimo predmetu konania, ktorý v danom prípade bol ohraničený skutkovými okolnosťami uvedenými v návrhu.

71] O trovách konania súd rozhodol podľa § 257 C.s.p. a žalobcovi napriek jeho úspechu v konaní nepriznal nárok na náhradu trov konania. Za dôvody hodné osobitého zreteľa, pre ktoré žalovanému nepriznal náhradu trov konania bolo jeho správanie v samotnom právnom vzťahu, z ktorého tento spor vznikol, keď vytváral dojem, že žalobca vykonáva prácu pre žalovaného, keď v skutočnosti pracoval pre taliansku prepravnú spoločnosť bez jasne upraveného právneho vzťahu medzi slovenskou prepravnou spoločnosťou žalovaným a talianskou prepravnou spoločnosťou, najmä vo vzťahu k pracovnoprávnemu vzťahu k žalobcovi. V tejto súvislosti i vyhotovoval fiktívne doklady o tzv. príkazoch na pracovné cesty pre slovenskú prepravnú spoločnosť, ktoré nikdy pre slovenskú prepravnú spoločnosť neboli vykonané, čím zavádzal žalobcu ako slabšiu stranu týkajúcu sa okolností jeho pracovnoprávneho vzťahu, z čoho bol vyvolaný samotný tento spor.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave.

Odvolanie musí mať náležitosti podľa § 363 C.s.p. a môže byť dôvodené iba odvolacími dôvodmi uvedenými v § 365 C.s.p.